

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: HYBLER INVEST, s.r.o.**, IČ 46504486, se sídlem Riegrovo náměstí 15, Semily, zastoupeného Mgr. Milanem Šikolou, advokátem se sídlem Bavlňánská 137, Semily, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 2.11.2011, č.j. 9813/11-1200-505700,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 2.11.2011, č.j. 9813/11-1200-505700, **se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 712,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 2.11.2011, č.j. 9813/11-1200505700, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Semilech ze dne 19.4.2011, č.j. 25845/11/258920602008, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 ve výši 2 271 570,- Kč a vyčísleno penále ve výši 635 231,- Kč.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce v žalobě uvedl, že předmětný dodatečný platební výměr se opírá v podstatném rozsahu o závěr, že žalobce neoprávněně snížil základ své daně z příjmů právnických osob za předmětné zdaňovací období o částku 12 500 000,- Kč, kterou zaúčtoval do svých nákladů jako odměnu komisionáře podle komisionářské smlouvy uzavřené dne 5.10.2006 mezi žalobcem jakožto komitentem a společností SAFIN LTD jako komisionářem. V uvedené smlouvě se komisionář zavázal, že zařídí právními úkony učiněnými svým jménem na účet komitenta zánik zástavních práv, která tehdy vázla na žalobcových nemovitostech k zajištění závazků úpadce CZ 92/91, a.s. „v likvidaci“ a byla právním důvodem dříve provedeného zapsání těchto nemovitostí do úpadcovy konkurzní podstaty. Žalobce trvá na tom, že daný závazek komisionáře byl bezezbytku splněn a komisionáři tak vznikl vůči žalobci nárok na uvedenou odměnu.

Na základě zániku zástavních práv byly předmětné nemovitosti soudem vyloučeny z konkurzní podstaty úpadce. Zánikem zástavních práv odpadlo omezení žalobcova vlastnictví k předmětným nemovitostem způsobené v důsledku zahrnutí daných nemovitostí do konkurzní podstaty a žalobce dosáhl zdanitelného příjmu, když část předmětných nemovitostí prodal. Daňové orgány však neuznaly odměnu dle komisionářské smlouvy jako daňově uznatelný výdaj. Trvaly na tom, že jako náklad lze uznat pouze pořizovací cenu nemovitostí, za kterou žalobce nemovitosti získal.

Žalobce trvá na tom, že v daném případě byla dodržena věcná souvislost mezi příjmem a výdajem, neboť pokud by nedošlo k zániku předmětných zástavních práv, zůstaly by žalobcovy nemovitosti v konkurzní podstatě a žalobce by s nimi nejen nemohl nakládat po dobu konkurzu, nýbrž by o ně při zpeněžování podstaty bez náhrady přišel. Je tak dle žalobce naprosto zřejmé, že odměna komisionáři byla podmínkou uskutečnění prodeje nemovitostí a že je tu tedy věcná souvislost mezi zdanitelným příjmem žalobce tvořeným kupní cenou a výdajem spočívajícím v odměně komisionáři. Předmětnou odměnu je dle žalobce nutno považovat za náklad na dosažení zdanitelného příjmu ve smyslu § 24 odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

K otázce časové souvislosti daného výdaje s příjmy žalobce uvedl, že je vždy nutno výdaj časově přiřadit k době, v níž vznikla povinnost jej učinit. V této souvislosti považuje za klíčová ustanovení čl. II odst. 1 a čl. III odst. 3 předmětné komisionářské smlouvy, z nichž vyplývá, že právo komisionáře na úplatu za jeho činnost vzniklo až zánikem všech ve smlouvě vymezených zástavních práv. Tento okamžik dle zjištění správce daně nastal dne 2.4.2008. Žalobce tak trvá na tom, že zcela správně uplatnil tento výdaj ve zdaňovacím období roku 2008, kdy rovněž získal časově související příjem.

Žalobce rovněž nesouhlasí s tvrzením původně žalovaného, že za náklad snižující příjmy z prodeje lze považovat pouze pořizovací cenu, za kterou prodávající předmět prodeje získal. Pro takové tvrzení dle žalobce nelze najít žádnou oporu v platných právních předpisech. Žalobce trvá na tom, že je vždy nutné posoudit daňovou uznatelnost nákladu výhradně podle toho, zda naplňuje definiční znaky obsažené v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a zda splňuje podmínku věcné a časové souvislosti s konkrétním příjmem ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný poznamenal, že mateřská společnost žalobce vložila na základě smlouvy o vkladu části podniku do společnosti žalobce dne 1.2.2005 nemovitosti zatížené zástavními právy zajišťujícími závazky třetí osoby – úpadce, ale jejich ohodnocení se v ceně vkládané nemovitosti dle daňových orgánů neprojevilo. Dále s odkazem na platnou právní úpravu zdůraznil, že mezi výdaji a očekávanými příjmy musí existovat věcná a časová souvislost, tedy přímý a bezprostřední vztah. V opačném případě se pojmově nemůže jednat dle původně žalovaného o výdaje vynaložené na dosažení, udržení či zajištění příjmů. Termín „věcná a časová souvislost“ dle původně žalovaného pojmenovává vzájemný vztah výdajů a příjmů, určující pro daňovou účinnost výdaje. Po daňovém subjektu nelze žádat, aby vždy po uplatnění výdaje následoval skutečný příjem, protože ne vždy se i přes vynaložené náklady podaří příjmu dosáhnout. Je však třeba, aby mezi výdajem a očekávaným příjmem existoval přímý a bezprostřední vztah, který daňový subjekt prokáže, jinak nelze výdaj uznat. Původně žalovaný zdůraznil, že snaha, očekávání či vnitřní úmysl dosažení zdanitelných příjmů je ale subjektivní kategorií, časová a věcná souvislost je však kategorií objektivní. To, zda v konkrétním případě existuje přímý a bezprostřední vztah výdajů a příjmů, není dle původního žalovaného určováno úmyslem či očekáváním daňového subjektu, že zrušení zástavních práv zvýší cenu nemovitosti či její prodejnost, ale tím, zda a jak se tento úmysl projevil ve vnějším světě. Unesení důkazního břemene předpokládá záměr či očekávání převést do objektivizované podoby, to se však v daném případě dle původně žalovaného nestalo.

Původně žalovaný poukázal na skutečnost, že v době vkladu majetku a následného nabytí vlastnického práva k předmětným nemovitostem již na nich vázlo zástavní právo. Z hlediska časové souvislosti je dle původně žalovaného účetním nákladem jen výdaj na pořízení nemovitosti, nikoli však následný výdaj na výmaz zástavního práva, které na ní vázlo již v době nabytí. Ačkoli zástavy obecně snižují cenu majetku, tak v daném případě se při ocenění vkládaných nemovitostí existující zástavní práva v jejich ceně nijak neprojevila. Žalobce účtoval o nemovitostech v ceně souladné s údaji ve znaleckém posudku bez zohlednění jejich zatížení. Zrušení zástavních práv se tedy v ceně nemovitostí neprojevilo. Původní žalovaný trvá na tom, že následně vynaložená částka na odstranění zástavního práva se nemohla stát součástí pořizovací ceny nemovitosti. Nebyla tak dle žalobce naplněna ani časová ani věcná souvislost příjmů a výdajů ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Původně žalovaný trvá rovněž na tom, že žalobce neprokázal svůj domnělý předpoklad, že bez zániku zástavních práv by nebylo dosaženo prodeje nemovitostí těmito zástavními právy zatížených. Žalobci z daných nemovitostí plynuly příjmy z pronájmu, případně je užíval či mohl užívat jako svůj majetek bez ohledu na existenci zástavního práva.

Původně žalovaný dále uvedl, že při posuzování časové souvislosti nelze z faktu, že náklad byl vynaložen v roce 2008, což je dle předložené smlouvy účetně správně, usuzovat na časovou souvislost s výnosy roku 2008, když věcná souvislost nebyla prokázána. Sám žalobce prý zpochybňuje časovou souvislost, když vysvětluje uplatnění nákladu na předmětnou službu v roce 2008 tak, že časovou souvislost budoucích výnosů při zaúčtování předmětných nákladů v úvahu bral a dospěl k tomu, že časové období, kterého se týkají, nebylo známo, když v roce 2008 byla realizována pouze část výnosů z prodeje nemovitostí, jichž se odstraněná zástavní práva a věcná břemena týkala a budoucí výnosy z nakládání s předmětnými nemovitostmi a následného prodeje nebylo možno ani kvantifikovat, ani časově vymezit.

Původně žalovaný dále setrvává na názoru, že za náklad snižující příjmy z prodeje lze považovat pouze pořizovací cenu nemovitostí.

Na vyjádření původně žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že dle jeho názoru bylo v rámci konkurzního řízení ve věci úpadce CZ 92/91, a.s. „v likvidaci“ doloženo, že pohledávky zajištěné předmětnými zástavními právy existovaly a byly vymahatelné. Hrozila tedy realizace zástavních práv, které zajišťovaly dané pohledávky, v rámci konkurzního řízení. Žalobce zdůraznil, že pokud by nedošlo k zániku daných zástavních práv, zůstaly by zástavy v konkurzní podstatě zmiňovaného úpadce a žalobce by v důsledku toho nezískal příjmy z pronájmu a prodeje dřívějších zástav. Žalobce trvá na tom, že byla věcná souvislost mezi výdaji tvořenými úplatou za činnost komisionáře a žalobcovými příjmy z prodeje a pronájmu předmětných zástav za zdaňovací období roku 2008.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce i původně žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Jedinou spornou otázkou mezi účastníky v daném řízení je otázka, zda odměna vyplacená komisionáři za činnost směřující k zániku zástavních práv a věcných břemen zatěžujících nemovitosti žalobce je daňově uznatelný náklad ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů či nikoliv.

V ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je mimo jiné stanoveno, že výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny.

Výkladem ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů ve vztahu k obdobné situaci se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19.2.2009, č.j. 1 Afs 132/2008-82. V citovaném rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům.

„Z citovaného § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nelze dovodit, že vynaložené výdaje se vždy musí reálně projevit v příjmech daňového poplatníka, tzn. že mezi výdaji a příjmy nutně existuje vztah jakési přímé úměry. Smysl tohoto ustanovení však zjevně spočívá v tom, že se musí jednat o výdaje za tímto účelem vynaložené. Jen výdaje, které jsou s to přinést

daňovému subjektu zdanitelné příjmy nebo mu zajistit tok příjmů již stávajících, mohou být zohledněny pro daňové účely. Proto také ustanovení § 23 odst. 1 stejného zákona při vymezení základu daně hovoří o respektování „věcné a časové souvislosti“ příjmů a výdajů v daném zdaňovacím období. Bylo by však nesmyslné zmíněnou normu vykládat tak, že ona věcná a časová souvislost se musí uskutečnit cestou přímou, bez účasti dalších stran, různě ekonomicky propojených a na sobě mnohdy i závislých. Stejně tak není reálné, aby se náklady a z nich poté přitékající příjmy střetly v témže zdaňovacím období. Je totiž věcí podnikatelského záměru či strategie, jak daňový subjekt svoje příjmy hodlá načasovat. Vždyť náklad vynaložený v jednom zdaňovacím období může přinést příjem až v časově vzdálenější době, a nebo dokonce příjem nemusí přinést vůbec.

Naprosto převažujícím motivem pro podnikání, je vydobytí zisku. Podnikatelská strategie v sobě zahrnuje mnohost jednotlivých rozhodnutí - od rozhodnutí jaké služby či hodnoty bude podnikatel trhu poskytovat, s kým bude spolupracovat a na jakém základě, jak svůj podnikatelský záměr bude financovat, až po úvahu, jakého zisku a v jakém časovém horizontu hodlá dosahovat.

Bylo by nerozumné a neodpovídající pravidlům obchodní a podnikatelské strategie daňově zohledňovat pouze náklady, které se v totožném (či bezprostředně následujícím) zdaňovacím období ukáží jako takticky perfektní a přinesou zisky. Vždyť podnikatelská taktika v sobě ukrývá mnoho rizik a ty také musí podnikatel sdílet. Pokud totiž jeho úvaha, týkající se vynaložených nákladů na nákup zboží, služeb či investičního záměru se ukáže nesprávnou, nepřinášející zisk, pak je to právě on sám, kdo takový ekonomický deficit pocítí. Konečně právě i z takových důvodů lze daňově zohlednit i ztráty z podnikání; podle § 5 zákona o daních z příjmů lze totiž snížit úhrn dílčích základů daně právě o ztrátu z podnikání, a to i v následujících zdaňovacích obdobích, v nichž daňový subjekt vykáže základ daně.

Zákonným požadavkem, jenž musí výdaj (náklad) splnit, aby byl daňově uznatelným, je mj. jeho faktické vynaložení daňovým subjektem, a to za účelem dosažení, zajištění či udržení příjmů, které v důsledku podléhají zdanění. Zákon tedy jasně umožňuje a podporuje uplatnění výdajů (nákladů), které přinesou nebo reálně mohou přinést, ať už současné nebo budoucí příjmy, a nebo pomohou k tomu, aby byl udržen tok příjmů již dosahovaných.

Podstatné je, že mezi výdaji (náklady) a očekávanými příjmy tak musí existovat přímý a bezprostřední vztah (nutně však již nikoliv přímá úměra), v opačném případě se pojmově nemůže jednat o výdaje vynaložené na dosažení, udržení či zajištění příjmů. Zmíněná bezprostřední souvislost znamená, že bez vynaložení uvedených nákladů by podnikatel očekávané příjmy vůbec nezískal či ani neměl možnost získat. Nutno je tedy vždy vážit, zda faktický výdaj buď přinese příjem (zisk), nebo jej do budoucna zajistí, a nebo alespoň napomůže již dosažené příjmy dřívější činností daňovému subjektu udržet. Veškeré tyto ekonomické aktivity odpovídají smyslu a cíli zákona o daních z příjmů; faktické výdaje k jejich dosažení směřující jsou proto s to ovlivnit základ daně.“

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce uzavřel dne 10.5.2006 komisionářskou smlouvu se společností SALFIN LTD jako komisionářem, dle které byl závazek komisionáře libovolnými právními úkony činěnými vlastním jménem zařídit zánik všech zástavních práv a věcných břemen vymezených v článku I. komisionářské smlouvy. Tento závazek se nepovažuje za splněný, pokud uvedená zástavní práva zaniknou v důsledku jiných okolností než komisionářových právních úkonů. Mezi uvedenými zástavními právy byla i zástavní práva zajišťující pohledávky věřitelů vůči dlužníkovi CZ 92/91, a.s. „v likvidaci“. Z výpisů z katastru nemovitostí založených ve správním spisu dále vyplývá, že nemovitosti žalobce

zatížené zástavními právy zajišťujícími pohledávky vůči společnosti CZ 92/91 a.s. „v likvidaci“, byly v roce 2005 zahrnuty do konkurzní podstaty úpadce CZ 92/91 a.s. „v likvidaci“. Následně došlo k zániku předmětných zástavních práv. Žalobce s poukazem na splnění podmínek smlouvy vyplatil komisionáři dohodnutou odměnu ve výši 12 500 000,- Kč.

Daňové orgány v rámci daňového řízení nijak nezpochybovaly skutečnost, že k odstranění zástavních práv a věcných břemen došlo a že k tomu došlo právě na základě úkonů komisionáře. Daňové orgány však při hodnocení daného výdaje vycházely z právního názoru, že se nejedná o výdaj ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť výdaje vynaložené na zajištění zániku zástavních práv a věcných břemen nemají věcnou a časovou souvislost se zdanitelnými příjmy žalobce, neboť předmětná platba za služby komisionáře dle daňových orgánů nemohla vést k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Daňové orgány zdůraznily, že bez ohledu na existenci zástavních práv žalobci plynuly z daných nemovitostí příjmy z pronájmu, případně je užíval či mohl užívat jako svůj majetek.

Výše uvedené závěry daňových orgánů shledal soud pro daný případ jako nepřiléhavé. Je totiž třeba přihlédnout ke skutečnosti, že nemovitosti zatížené zástavním právem zajišťujícím pohledávku za společností CZ 92/91, a.s. „v likvidaci“ byly správcem konkurzní podstaty úpadce CZ 92/91, a.s. „v likvidaci“ v souladu s ustanovením § 27 odst. 5 zák. č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání (dále jen „zákon o konkurzu“), zapsány do soupisu konkurzní podstaty úpadce CZ 92/91, a.s. „v likvidaci“. V souladu s ustanovením § 14 odst. 1 písm. a) zákon o konkurzu oprávnění nakládat s majetkem podstaty přešlo na správce konkurzní podstaty. Toto oprávnění nakládat s majetkem podstaty zahrnuje i právo na brání plodů a užitků z majetku podstaty. Nejvyšší soud opakovaně judikoval (rozsudek ze dne 28.1.2010, sp. zn. 29 Cdo 5432/2007, či rozsudek ze dne 30.3.2010, sp. zn. 29 Cdo 4287/2008), že pokud správce konkurzní podstaty dlužníka sepíše do soupisu konkurzní podstaty věc ve vlastnictví třetí osoby (zástavního dlužníka), jíž je zajištěna pohledávka vůči úpadci, nájemce sepsané věci je povinen platit nájemné dle dříve uzavřené nájemní smlouvy správci konkurzní podstaty. Obdobně judikoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29.8.2008, sp. zn. 8 Afs 33/2007.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že existence zástavního práva zajišťujícího pohledávku úpadce a následné sepsání do konkurzní podstaty úpadce má za důsledek nemožnost využití nemovitostí ze strany vlastníka k činnostem, kterými by mohl získat zdanitelné příjmy. Dále je třeba konstatovat, že z dikce ustanovení § 27 odst. 5 zákona o konkurzu vyplývá, že zánik zástavního práva zajišťujícího pohledávku úpadce je důvodem pro vyloučení nemovitostí třetí osoby původně zatížených zástavním právem zajišťujícím pohledávku úpadce ze soupisu konkurzní podstaty, a tím pádem obnovení možnosti vlastníka nakládat s danými nemovitostmi.

Z uvedených skutečností soud v obecné rovině dovodil, že náklady vynaložené vlastníkem nemovitostí na obstarání zániku zástavního práva, které je důvodem pro sepsání nemovitostí vlastníka jako třetí osoby do soupisu konkurzní podstaty úpadce, je možno považovat za náklady ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

V daném případě tedy bude nutno, aby daňové orgány v dalším řízení přihlédly ke skutečnosti, že došlo k zániku zástavních práv, která byla příčinou sepsání nemovitostí žalobce do konkurzní podstaty úpadce CZ 92/91, a.s. „v likvidaci“, a tím došlo k tomu, že žalobce mohl opět s nemovitostmi nakládat jako vlastník a využít je k dosahování zdanitelných příjmů. Bude třeba, aby daňové orgány posoudily míru, kterou se na této

skutečnosti podílel komisionář i zda veškeré úkony komisionáře, které byly kryty sjednanou odměnou, směřovaly právě k zániku zástavních práv zajišťujících pohledávky úpadce CZ 92/91, a.s. „v likvidaci“, či zda směřovaly i k odstranění jiných zatížení žalobcových nemovitostí. Rovněž bude třeba zjistit, zda žalobce po zániku zástavních práv činil kroky k využití předmětných nemovitostí k získání zdanitelných příjmů.

Soud dospěl k závěru, že v důsledku nesprávného právního závěru daňových orgánů, že daňově uznatelným výdajem nemůže být odměna za činnost směřující k zániku zatížení nemovitostí daňového subjektu, nedošlo ze strany daňových orgánů k dostatečnému zjištění rozhodného skutkového stavu. Na základě této skutečnosti proto soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost.

S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí původně žalovaného ze dne 2.11.2011, č.j. 9813/11-1200505700, zrušil pro nezákonnost a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 10 712,- Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč odpovídající soudnímu poplatku, z částky 6 300,- Kč za tři úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnuté zástupcem Mgr. Milanem Šikolou [převzetí věci, podání žaloby, podání repliky podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012], z částky 900,- Kč za s tím související tři režijních paušály po 300,- Kč a částky 1 512,- Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

O přeplatku na soudním poplatku ve výši 1 000,-Kč bude rozhodnuto samostatným rozhodnutím.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. března 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová